

อริยม

รักเธอตั้งแต่วันวาน

曾是年少时

เล่ม 2

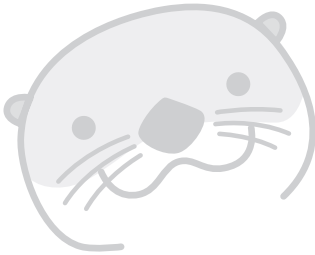
ชิงเหม่ย

青浼

เขียน

หนูน้อยจี

แปล

กดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ขณะที่ทุกคนในห้องพักกำลังคลุ้มกับการอ่านหนังสือ
ทั้งผมบนหัวจนตีนผมร่นขึ้นไปหลายเซนติเมตร จวนเจียนจะหัวล้านแล้ว
เพื่อขอแค่หกลีบคะแนนพ่วงแบบคาบเส้น
อ้ายเจียกลับทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ ตามหัวข้อในหนังสือเสร็จหมดแล้วรอบหนึ่ง
จากนั้น...วิ่งป่วนไปนั่งฟังบรรยายโดยไม่นับหน่วยกิตที่ภาควิชาภาษาอังกฤษ...

—ชิงเหม่ย

หนังสือคุณภาพ
โดยอรุณกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

รักเธอตั้งแต่วันวาน ในมือคุณผู้อ่านเป็นเล่มที่ 2 แล้ว ชีวิตนักศึกษา
ของคู่พระนางดำเนินควบคู่ไปกับการเล่นเกมออร์เดอร์ออฟสตรอม

ทว่าเมื่อถึงจุดหนึ่ง อาจถึงทางเลือกระหว่างการมุ่งหน้าไขว่คว้าตามฝัน
กับการใช้ชีวิตตามวงจรปกติอย่างคนทั่วไปที่ดูเหมือนเป็นคนละเรื่องเดียวกัน

หลายคนมีความสุขกับการมุ่งมั่นพยายามทำความฝันความปรารถนา
ของตัวเองให้กลายเป็นจริง ขณะที่หลายคนเลือกที่จะดำเนินชีวิตเป็นขั้น
เป็นตอนเรื่อยๆ เจกเช่นคนส่วนใหญ่

นิยายเรื่อง รักเธอตั้งแต่วันวาน มีปมความขัดแย้งระหว่างการ
ตามล่าฝันกับการใช้ชีวิตตามปกติอย่างคนทั่วไป ให้เราได้ขบคิด

หากเป็นตัวเราเองจะเลือกทางไหน เลือกทางใดทางหนึ่ง หรือเลือก
ทั้งสองทางและพยายามอย่างหนักให้คนรอบข้างเข้าใจและมั่นใจ

๑๕๗

“ตัวนายทนกระมัด ใส่ตัวไปให้พ้นจากตัวฉันเลยนะ”

เธอยื่นมือไปผลักคนที่ขี้นัวเนียนบนตัวเธอ

ไม่ยอมขยับไปไหน

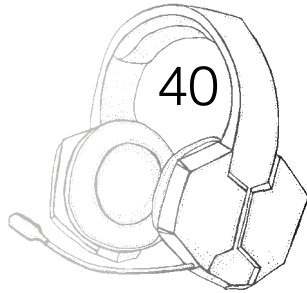
เด็กหนุ่มถูกผลักจนตัวเอน

เขาอาศัยแรงที่เธอผลักล้มลงนอนข้างกายเธออย่างไม่เต็มใจ

ก่อนรับกระแทกไปรัดเธอแล้วดึงมาโอบไว้ในอ้อมกอด

อย่างเป็นเจ้าของตัวเธอเต็มที่...

จินหยางจ้องหน้ายายเจี๋ย

เขาหลุบตาลง ที่เขาเอ่ยนั้นไม่เหมือนล้อเล่นสักกระพิก...ออกจะปาเถื่อน
อยู่เล็กน้อยด้วยซ้ำ

จินหยางใจเต้นรัวเร็วหนึ่งวินาที เธอกะพริบตาปริบ ๆ เนิ่นนานกว่า
จะเค้นคำหนึ่งออกมาจากลำคอ "...อ้อ"

เธอตรองลึกพีกก่อนกระแอมและพูดเสริมว่า "ฉันเป็นแค่เพื่อนบ้าน
ของนาย นายเล่นไม่ดี คนจะด่าก็ด่าแค้นายที่เป็นนักกีฬา แล้วนี่นายจะให้
เพื่อนบ้านเป็นคนรับผิดชอบงั้นหรอะ"

"..."

"..."

"ถ้าเธอไม่รับผิดชอบ งั้นเธอก็อย่าหน้าแดงสิ" สีหน้าเคร่งเครียดของ
ยายเจี๋ยคลายลงบ้าง เขาหันมองสำรวจจินหยางขึ้นลง จากนั้นยื่นนิ้วออกไป
ชี้ไปหูของเธอ "ดูสิดู แดงขนาดนี้แล้ว"

จินหยางร้อง "ฮิ้ว" ก่อนดึงนิ้วของเขาลง ยายเจี๋ยหรีตาเล็กน้อยขณะ
มองนิ้วตัวเองที่เธอดึงลง แม้เขาไม่ได้ออกแรงขึ้นไว้สักเท่าไร แต่จินหยาง
ก็ยังดึงไม่ลง เขาโค้งมุมปากในองศาที่เห็นได้ชัด ทว่าจินหยางปล่อยมือจาก
เขาเสียก่อน...

ตามมาด้วยการถลึงตาใส่เขาหนหนึ่ง

เสี่ยวเขียนที่ดูอยู่ด้านข้างได้แต่โคลงคิระระ เบือนหน้าไปพบว่าเหลียงเซิง เสี่ยวหน่วน หรงหรง และรู่ยถ่าต่างมองมาทางนี้ สีหน้าใครรู้...ทำให้เขาอดกลอกตาไม่ได้ “เลิกมองได้แล้ว รู้แล้วว่าที่พวกนายโสดเพราะตัวพวกนายเอง”

ไม่นานก็ขึ้นเครื่องแล้ว ตอนนั่งอยู่บนเครื่องบิน จินหยางฟังเสี่ยวเขียนอธิบายเกี่ยวกับทีมคู่ต่อสู้ของพวกเขาครั้งนี้

ทีม ZE จากเกาหลีใต้เป็นแชมป์ประจำฤดูร้อนของภูมิภาค SCK ปีนี้ ตอนการแข่งขันฤดูร้อนจบลง เดิมพวกเขามีความสามารถพอจะได้สิทธิ์เป็นตัวแทน SCK เข้าแข่ง S3 แต่เพราะยามชิงตัวไปสุดท้าย ทีมเล่นได้ไม่ดีมากนัก พ่ายด้วยคะแนน 2:3 ให้ทีมจาก SCK อีกทีมหนึ่ง จึงไม่ได้ร่วมแข่งชิงแชมป์โลก S3 ที่เกาหลีใต้จัดขึ้น

เมื่อฟังถึงตรงนี้ จินหยางก็ยกนิตยสารบนเครื่องบินขึ้นมาบังหน้า หาวครั้งที่หนึ่งอย่างระมัดระวัง

“ทีมนี้เป็นทีมเกาหลีใต้ที่มีรูปแบบการเล่นแบบดั้งเดิมที่สุด รู้ไหมว่าหมายความว่ายังไง ก็คือบริหารทีมเก่ง ฆ่าศัตรูได้โดยที่ศัตรูไม่ทันรู้ตัว...เล่นไปสักพักก็พบว่าตัวเองสู้ไม่ได้แล้ว...หัวใจหลักของทีมพวกเขาคือฮูจีจิงเกิล ฉันท้าถ้าเรียกผู้เล่นคนนี้เป็นจิงเกิลอันดับหนึ่งของ SCK ก็ไม่มากเกินไป เขารู้จักหาจังหวะ ดักซุ่มตลบหลังได้เก่งมากจริง ๆ...พูดตามตรงนะ สองปีมานี้ฉันรู้สึกว่าการเล่นของ SCK กับ SPL เราเริ่มต่างกันขึ้นเรื่อยๆ แล้ว อันที่จริงวิธีเล่นแบบถอยเพื่อรุกของพวกเขาเล่นงานพวกเราได้ดีมาก ขณะที่พวกเราชอบเล่นเกมแบบนักเลงตีกัน” เสี่ยวเขียนขมวดคิ้ว “โดยเฉพาะทีมของเรา”

“นี่เรียกว่ารูปแบบการเล่นของแต่ละภูมิภาค” เหลียงเซิงเสริม “การเล่นแบบนักเลงนี้เป็นรูปแบบการเล่นของทีมใน SPL แต่ถ้าเมื่อไหร่ไม่ใช้รูปแบบการเล่นแบบนักเลงแล้วยังจะเรียกว่า SPL ได้อีกหรือ”

เสี่ยวเขียนลุกขึ้นมาดึงหูรู่ยถ่า “รู่ยถ่า ครั้งนี้นายแข่งกับทีม ZE ตอนแกต้องระวังให้ตึนะ ปักวอร์ดบนเลนให้เรียบร้อยก่อน หรือไม่ก็รอให้จิงเกิลฝ่ายตรงข้ามเผยตำแหน่งแล้วนายค่อยบุก...”

จินหยางรีบอาศัยจังหวะนั้นยกนิตยสารขึ้น หาวครั้งที่สองเงิบ ๆ

จากนั้นก็เผลอตัวลง ฟังศีรษะกับไหล่ของอ้ายเจียที่นั่งอยู่ด้านข้าง ถ่ายน้ำหนักที่ไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไป...หากคนอื่นรู้ว่าการหนีออกจากบ้าน ครั้งแรกของเธอเป็นอย่างตอนนั้น...

ช่างเถอะ เรื่องนี้เห็นได้ชัดว่าเธอจะฝึกลงไปพร้อมกับโรงศพของเธอ จินหยางขบคิดสีหน้าเรียบเฉย ต่อให้ตายก็ไม่มีทางยอมรับว่าขณะนี้เธอเริ่มเสียใจที่ลูกจากเตียงตั้งแต่เข้ามิดมานั่งเครื่องบิน ฟังคำอธิบายที่ไม่เข้าใจ และกระวีกระวาดไปชมการแข่งขันที่คงดูแล้วไม่เข้าใจแน่ๆ

จินหยางสะลึมสะลือ เจียนจะผล็อยหลับ

อ้ายเจียหันมองเธอผาดหนึ่ง ก่อนดึงนิตยสารออกจากมือเธอสีหน้าไร้อารมณ์ จินหยางยื่นมือออกไปคิดจะแย่งกลับมาแต่ไม่สำเร็จ เธอร้อง “จี้” อย่างไม่พอใจ

กระทั่งทรงทรงที่นั่งอยู่ด้านหลังเธอเปรยว่า “พูดถึงทางฝั่ง SCK กันบ้าง แข่งฤดูใบไม้ผลิปีหน้า ลูซื่อเจิงก็จะกลับมาแล้ว มีข่าวไหมว่าเขาจะเข้าทีมไหน”

จินหยางลืมนึกว่า ลูซื่อเจิงมีแรงขึ้นบ้าง

อ้ายเจียเห็นการกระทำของเธออยู่ในสายตา ก็หัวเราะเป็นปม

“ไม่รู้สิ ฉันได้ยินว่าทีมข้างบ้านสนใจเขามาก นายก็รู้ว่าลูซื่อเจิงมีน้องชายแท้ๆ คนหนึ่งเล่นเป็นมิดตัวสำรองให้พวกเขาในการแข่งขันฤดูกาลนี้” เสี่ยวเชียนลู่บดาง “นักกีฬาเลื่องชื่อแบบนี้ หน้าตาหล่อ ผีมือดี ยังเรียกความสนใจจากแฟนคลับได้อีก คิดว่าค่าตัวคงแพงมากแน่ เงินที่ทีมบ้านข้างๆ ประหยัดแทบตายมีที่ให้ใช้แล้ว ขณะที่พวกเราไม่คิดจะเสนอค่าจ้างให้ ลินค้ำแพงของอีสปอร์ตอย่างลูซื่อเจิงด้วยซ้ำ...”

เสี่ยวหน่วน “นี่ ขอเตือนหน่อยนะ AD ของทีมนี้ซึ่งก็คือฉันยังไม่ตาย”

เสี่ยวเชียนลู่บดางของเขา “ไม่เหมือนเสี่ยวหน่วนของพวกเรา ลินค้ำดีราคาถูก”

เสี่ยวหน่วน “...”

ทรงทรง “ถ้าลูซื่อเจิงกลับมา แบบนี้ก็พักอยู่บ้านติดกันกับพวกเรา ไม่ใช่เธอ โอ้โฮ เสริมเกียรติอิวาส¹ ลูซื่อเจิงพักอยู่ข้างบ้านพวกเราละ!”

¹ หมายถึง การมาเยือนของอีกฝ่ายเสริมราศีให้ที่อยู่อาศัย

จินหยางขยับตัวขึ้นนั่งให้ดี

อ้ายเจียยกนิตยสารในมือขึ้นปิดหน้าเธอใหม่ จากนั้นก็ยกมือกดศีรษะเธอให้กลับมาชนเขาคีกรั้ง จินหยางแฉะมือเขาออกอย่างไม่สบอารมณ์ “ทำไมในเมื่อฉันเป็นแฟนคลับลู่อือเจิง แล้วจะสนใจความเป็นไปของโอปป้าหลังกลับประเทศ ผิดด้วยเหอ! นี่เป็นหัวข้อสนทนาที่น่าสนใจที่สุดนับแต่ฉันขึ้นเครื่องเลย! ให้ฉันร่วมวงด้วยสิ!”

อ้ายเจียไม่ปรปักษ์ สีหน้าเรียบเฉย มือใหญ่ล็อกศีรษะเล็กๆ ให้อยู่ที่เดิม สีหน้าเธอตื่นเต้นผิปกติ เขาพูดเสียงเย็นเสริมว่า “ร่วมวงบ้าอะไร”

“ทำไมล่ะ!”

“เธอกินในซามม่งในหม้อ² ให้มันน้อยๆ หน่อยเถอะ”

“ฉันกินอะไรในซาม”

“ฉันไง”

“...” จินหยางถลึงตาใส่อ้ายเจีย อ้ายเจียสบตาตอบ สีหน้าสงบนิ่งผ่านไปไม่นานจินหยางก็ยังไม่ได้โต้แย้งเรื่อง “ซามหรือหม้อ” เธอเจียไปประเดี๋ยวดียวเดียวค่อยถามอย่างจริงจังว่า “ถ้าอย่างนั้นตอนนี้ฉันคายนายกลับใส่ซาม แล้วเดินไปหิวหม้อมายังทันไหม”

อ้ายเจียแค้นหัวเราะแทนคำตอบ หากไม่ใช่เพราะเปิดหน้าต่างเครื่องบินไม่ได้ เห็นชัดว่ายามนี้เขาคงเปิดหน้าต่างแล้วผลักจินหยางออกไปข้างนอก แถมร่มชูชีพให้เธอเดินทางจากไปโดยสวัสดิภาพแล้ว

มิน่าล่ะพวกเด็กติดอ่วงถึงมองอ้ายเจียประหนึ่งจอมมาร ตอนเขาแค้นหัวเราะแบบมีเลศนัยนี้ดูน่ากลัวจริง ๆ

เวลาเดียวกันนั้นกลิ่นเปรี้ยว³ ที่คลอคลุ้งผืนฟ้าไม่ได้แค่มาจากผู้เล่นเลนกลางในอนาคตของทีม YOCB แต่เหลียงเซิงที่อยู่ด้านข้างหยุดคิดลึกฟังก่อนเอ่ยอย่างอิจฉาว่า “สบายเจ้าอ้วนข้างบ้านแล้ว พอถึงเวลานั้นเขาน่าจะร่ำร้องขอถอดขาอีกฝ่ายไต่แรงก์แบบสบายๆ ผิดกับฉันที่ได้แต่ถอดคอผู้เล่นสินคำดีราคาถูกตัวสั้นเข็มระหว่างแรงก์โดมอนด์หนึ่งกับแรงก์มาสเตอร์”

² หมายถึง คนโลภมาก มีของอยู่ตรงหน้าแล้วยังคิดจะเอาเพิ่มอีก

³ หมายถึง อิจฉา หรือหึ่งหวาง

เลี้ยวหนว่นเหวี่ยงกลับ “ฉันก็ไม่อยากเล่นกับนายเหมือนกัน นายไปร่วมต่ายร่วมตักแรงก็กับคนแปลกหน้าไปเลยไป”

เหลียงเซิง “นายดูตัวเองสิ ว่านายแล้วยังโมโหอีก ถ้าไม่ใช่เพราะนายไม่ละอายใจแล้วจะโมโหทำไมอะไร”

เลี้ยวเซียน “เลิกทะเลาะกันได้แล้ว ค่าตัวพวคนายสองคนรวมกันยังไม่เท่าครึ่งหนึ่งของลู้อีเจิงเลย”

เหลียงเซิง “ไม่รู้จักพูดเล่นนะพี่นะ พี่ทำร้ายจิตใจพวกผมแล้ว คาดว่าในมหกรรมแข่งอีสปอร์ตระดับโลก ทีม ZE คงเอาชนะพวกเรา 3:0 แน่เลย”

เลี้ยวเซียน “...”

เวลาหนึ่งทุ่มกว่า

หลังเปลี่ยนเที่ยวบินอยู่หลายครั้ง ในที่สุดก็มาถึงคุนซาน พอจินหยางลงจากเครื่อง ขณะรอรับกระเป๋าเดินทาง เธอรับสายเรียกเข้าจากพ่อของเธอ... พ่อของจินหยางมักโทรมาหาเธอเวลานี้ทุกวัน ต่อให้เธอไปเที่ยวต่างประเทศ ความเคยชินนี้ก็ไม่เคยเปลี่ยน

จินหยางละล้าละลังครุ่นหนึ่งก่อนกดรับ

ปลายสายด้านนั้นถามว่าทำไมเธอถึงปิดเครื่อง

“เมื่อก็ออยู่บนเครื่องบินก็ต้องปิดเครื่องสิคะ...ทำไมถึงอยู่บนเครื่องบินนะเธอคะ หนูไม่ได้บอกพ่อแล้วเธอคะว่าจะหนีออกจากบ้าน ตอนนี้อยู่อยู่คุนซาน”

ถ้อยคำของจินหยางดึงดูดสายตาสมาชิกทุกคนของทีม YQCB ที่รอรับกระเป๋าสัมภาระ เธอหันหลังให้ทุกคนเลยไม่รู้เรื่องนี้...

“หนูไม่ได้รู้บัตรคะ สองวันมานี้หนูไม่ได้รู้บัตรเลย หนูหนีออกจากบ้านแล้วทำไมยังต้องใช้บัตรพ่ออีกล่ะคะ พ่อเคยเห็นใครหนีออกจากบ้านแล้วยังไปพักที่โรงแรมฮิลตันบ้าง...ยังไม่รู้ว่าคืนนี้จะนอนที่ไหนเลยคะ คงหาพื้นที่ได้สะพานสักที่นอนไปก่อนสักคืน เบียด ๆ กับพวกขอทานเอา”

ทุกคน “...”

เหลียงเซิงขยับตัวไปกระเซะอ้ายเจีย “...นี่เธอกำลังเล่นละครเรื่องไหนอยู่เนี่ย”

หนีออกจากบ้านเหมือนกัน ทางนี้พ่อแม่อ่อนใจโทร.มาถามว่ามีเงินพอใช้ไหม ทำให้ถึงไม่รูดบัตร ในขณะที่ทางบ้านเขา ไม่ใช่แค่ไม่โทร.มาหา ด้านนอกหิมะตก แม่เขายังไม่ให้เสื้อขนเป็ดเขาแม่แต่ตัวเดียว...อ้ายเจียจ้องแผ่นหลังของจินหยางสามวินาทีก่อนฉีกริมฝีปากบางอย่างออกเป็นเส้นตรง “ไดอะรี่เจ้าหญิงตกอับละมั้ง”

เหลียงเซิง “...นายเป็นผู้ชาย นายคงรู้ว่า ในเมื่อขอทานอย่างนาย หลอกเจ้าหญิงออกจากคฤหาสน์มาแล้ว ต่อให้ต้องเดินทางไปไกลสุดหล้าฟ้าเขียว นายก็ต้องทำให้เธอรู้สึกกลายเป็นเจ้าหญิงเหมือนเดิม”

อ้ายเจีย “รู้”

เหลียงเซิงพยักหน้าอย่างพึงใจ “ดีมาก ฉันไม่อยากได้ชายชั่วมาเป็นเพื่อนร่วมทีมฉัน จริยธรรมสำคัญมาก”

อ้ายเจีย “...”

เวลานี้จินหยางกอดตัดสายอย่างหงุดหงิด เธอหมุนตัวมามองอ้ายเจีย เห็นเขาจ้องเธออยู่ จินหยางก็เลิกคิ้วถาม “มองอะไร”

“คืนนี้ไม่มีฮิลตัน มีแต่โฮสเทล” อ้ายเจียแกล้ง “ใครบอกเธอว่าเธอต้องไปนอนใต้สะพานเปียกกับขอทาน”

“...ฉันแค่ขู่ว่าไปอย่างนั้นเอง” จินหยางเสยผมขึ้นอย่างรำคาญ “ช่วงนี้พ่อคงไม่บ้าจี้พยายามจับคู่ให้ฉันอีกแล้ว แต่พ่อยังไม่ยอมตัดใจเรื่องที่จะให้ฉันไปเรียนต่อต่างประเทศ ฉันเลยชิงตัดสายไปก่อน”

“อ้อ” อ้ายเจียพยักหน้า “ฉันบอกแม่ฉันว่าฉันเรียนจบปีหนึ่งแล้ว ถึงค่อยไปเป็นนักกีฬา แม่ฉันน่าจะเห็นแก่เรื่องนี้ ตอนหิมะตก อย่างน้อยแม่ฉันจะให้เสื้อขนเป็ดฉันใส่สักหน่อยก็ยังดี แต่แม่แค่แค้นหัวเราะใส่ฉันสั้นๆ แล้วกวาดสายอย่างไวปานพายุเฮอริเคน ว่าแต่ความเร็วในการกวาดสายของผู้หญิงอย่างพวกเธอผ่านคอร์สฝึกฝนมาใช้ไหม”

จินหยาง “...”

จินหยางเดินขึ้นหน้า แล้วเขย่งเท้ามอบอ้อมกอดแห่งรักและเห็นใจให้

---

⁴ เป็นที่พักราคาประหยัดที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานทั่วไปให้ผู้เข้าพัก มีทั้งห้องรวมและห้องเดี่ยว

อ้ายเจีย อ้อมกอดนี้สื่อถึงคำพูดทุกคำแล้ว

มหกรรมแข่งอีสปอร์ตระดับโลกเริ่มขึ้นหลังจากทีม YOCB กลับมาจากการแข่งขันชิงแชมป์โลกเดือนพฤศจิกายน มหกรรมแข่งขันครั้งนี้เรียกอีกอย่างว่าโอลิมปิกอีสปอร์ต แต่ความจริงแล้วไม่ค่อยได้รับความสนใจจากคนในประเทศสักเท่าไร...ทีมดั้งเดิมของภูมิภาค SPL อย่าง CK ZGDX ไม่ได้ลงสมัครเพราะกำลังเผชิญกับปัญหาการปรับเปลี่ยนสมาชิกทีม สถานการณ์ตอนนี้เทียบกันแล้วรูปแบบของทีม YOCB ถือว่ามั่นคง จึงสามารถเติมเต็มช่องว่างนี้ได้พอดี

เดือนธันวาคม พวกเขาจะทะลุฟ้าเข้ามาจนถึงรอบชิงชนะเลิศ

มหกรรมแข่งอีสปอร์ตระดับโลกนี้ ที่น่าอัศจรรย์ก็คือต่อให้ได้อันดับสองก็ไม่ได้รับเงินรางวัลแม้แต่เหมา⁵เดียว...สโมสร YOCB แผนเกมเมอร์เดอร์ออฟสตรอมที่พลาดเงินรางวัลแชมป์ S3 เดิมก้าวมาถึงมหกรรมแข่งอีสปอร์ตระดับโลกก็หวังว่าจะได้รับเงินบ้างเล็กน้อย...

หาว่าพวกเขาคิดไม่ถึงว่าเงินเล็กน้อยนี้เหมือนจะได้มาไม่ย่งสักเท่าไร จากที่เสียเขียนพูด ความจริงสภาพจิตใจโดยรวมของสมาชิกทีม YOCB ถือว่าย่ำแย่เหมือนกัน แม้เข้ารอบชิงชนะเลิศมหกรรมแข่งอีสปอร์ตระดับโลกแล้ว แต่นับแต่การแข่งขันรอบคัดเลือกจนถึงตอนนี้ พวกเขาเปิดเผยปัญหาออกมาให้เห็นไม่น้อย เหมือนว่าจู่ๆก็แข่งไม่เป็นเสียแล้ว ทั้งทีมเล่นกันคนละทิศละทางกระจัดกระจายดุจเม็ดทราย สู้รบกับทีมที่ปกติไม่เห็นอยู่ในสายตาวางยากลำบาก ระหว่างทางที่ผ่านมามีถือว่าไม่ราบรื่นสักเท่าไร...

อย่างน้อยนับแต่แสดงฝีมือในสนามแข่งจนถึงบัดนี้ พวกเขาไม่เหมือนทีมที่เพิ่งพลาดแชมป์โลก S3 ไปอย่างน่าเสียดายเลย

กว่าจะแข่งถึงรอบชิงชนะเลิศ ล้วนอาศัยความสามารถในการเล่นของสมาชิกแต่ละคนช่วยกันต่อลมหายใจ...ดูจากภาพรวมแล้ว อย่าเรียกว่าทีมชั้นนำของโลกเลย อย่างมากก็เป็นได้แค่ทีมระดับปานกลางของ SPL

ถ้อยคำพร่ำนี้มาจากการที่เสียเขียนเดินมาคุยเล่นกับอ้ายเจียหลัง

⁵ เงินสกุลของจีน เรียงลำดับจากใหญ่ไปเล็ก คือ หยวน (ไคว) เจียว (เหมา) และเฟิน

เข้าพักในโรงแรมคืนวันนั้น ทั้งคู่ยืนฟังร่ำวระเบียงโรงแรมสับสนหูรื้อด้วยกัน พวกเขาไม่รู้เลยว่าตอนพวกเขาคุยกันอยู่นั้น จินหยางที่อยู่ห้องข้างๆ กำลังฟังคลิบเสียงภาษาอังกฤษ...

ด้วยความบังเอิญเธอจึงได้ยินบทสนทนาที่ลอดผ่านผนัง สำหรับสาเหตุที่ว่าอะไรทำให้ทีมตกอยู่ในสภาวะตกต่ำนั้น เสี่ยวเซียนไม่ได้พูดถึง...

จินหยางรู้แล้วว่าคนสองคนในห้องข้างๆ เจียบไปนานมาก สุดท้าย เสี่ยวเซียนก็หอดถอนใจ อาหารที่กินแล้วไม่อร่อย แต่จะทิ้งก็น่าเสียดาย ไม่รู้ว่าเขาพูดถึงใครกันแน่...

จินหยางคาดเดาอยู่นาน คิดไม่ถึงว่าพอวันต่อมา เธอจะเห็นคำตอบของประโยคปริศนานี้กับตาตัวเอง

เย็นวันต่อมาเป็นการแข่งรอบชิงชนะเลิศประเภทเกมออร์เดอร์ออฟสตรอม ในมหกรรมแข่งอีสปอร์ตระดับโลก

เหมือนที่เสี่ยวเซียวพูดไว้ สองปีมานี้มีคนสนใจอีสปอร์ตเกมออร์เดอร์ออฟสตรอมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ...แต่เพราะสายอาชีพอีสปอร์ตภายในประเทศพัฒนาไม่ทันความฮือฮาจริงๆ ของเกม ดังนั้นสนามแข่งในมหกรรมแข่งอีสปอร์ตระดับโลกเลยสร้างได้ไม่ดีนัก ก่อนการแข่งขันจะเริ่มต้นขึ้น ในสภาพแวดล้อมแบบเปิด เหตุเพราะเวทีประกอบขึ้นชั่วคราว ทำให้ผู้ชมทั้งนั่งและยืนเบียดเสียดกันจนเห็นเพียงแค่เงาๆ ของศีรษะคนเท่านั้น...

เดิมจินหยางคิดจะยืนอยู่ด้านล่างเวทีชมการแข่งขันจนจบ แต่พอเห็นกลุ่มคนพวกนั้นแล้ว อาการกลัวฝูงชนของเธอก็กำเริบ

เธอยอมหน้าด้านหน้าทนติดตามอายเจียไปนั่งด้านหลังเวที หาเก้าอี้พลาสติกพังๆ ตัวหนึ่งไปนั่งชมการถ่ายทอดสดการแข่งขันผ่านจอที่ฝ่ายจัดงานเตรียมไว้ร่วมกับกลุ่มโค้ช

...จากนั้นเธอก็เห็นทีม YQCB ถูกทีม ZE ถล่มจนวอดวายตลอดสี่สิบนาทีของเกม เหตุการณ์เกิดขึ้นติดต่อกันถึงสองเกม ทีม ZE จ้องจะโจมตีนักแข่งเลนกลางของทีม YQCB พวกเขาอะอะก็รวมกลุ่มกันสามคนสี่คน ใคร่ป้อมเปิดศึก

เวลาสามทุ่มครึ่ง ผลคะแนนของสงครามระหว่างทีม YQCB กับ ทีม ZE อยู่ที่ 0:2

...จะเล่าเรื่องตลกให้ฟัง เหล่านักรบทีม YQCB ที่เปิดศึกกับทีม TAT ทีมอันดับต้นๆ ของเกาหลีใต้ แต่พ่ายไปอย่างน่าเสียดายด้วยคะแนน 2:3 ทำให้คว้าตำแหน่งรองแชมป์ของ S3 ไปครองนั้น เวลาผ่านมาแค่สองเดือน กลับราวกับโดนผีเข้าสิง ถูกทีมจากเกาหลีใต้ที่ไม่จัดว่าเป็นทีมแนวหน้าเชือดและเตะในมหกรรมแข่งอีสปอร์ตระดับโลก

ไม่มีใครยอมรับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนี้ได้

ใต้เว่ยบัวทางการของสโมสร YQCB ไม่ว่าแฟนคลับหรือคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเกมนี้ต่างกรุกันระเบิดคอมเมนต์...

[ไม่ว่าฉันอยากว่านะ แต่ซาเซียนตอนนี้ห่วยจริงๆ]

[พวกนายดูสิว่าพวกนายเล่นบ้าอะไรกัน]

[ทีม YQCB เป็นอะไรไป]

[สติแตกไปแล้วมั้ง ฉันเป็นแฟนคลับซาเซียน พุดตามตรงนะว่าหากเขาไม่ยอมเล่นก็แฉวนมาส์ไปเถอะ สตรีมเล่นๆ ก็ได้เหมือนกัน...ฝืนอยู่แบบนี้ต่อไปไม่ดีหรอก เอ้อ!]

[เปิดทีมไฟต์แบบไร้สมอง ในความไร้สมอง...ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทั้งที่นายรู้อยู่แล้วว่าคุณจะจุมยำนายแม่ ยังจะเข้าไปใกล้อีกฝ่าย นี่มันอะไรกัน เลือกอีโรอย่างसनกเกิร์ลแต่นายดันไม่รู้จักหกดหัว กากจนฉันอยากควักลูกตาตัวเองออกมา...]

[เขียนจดหมายเลือดร้องขอให้มิดทีมนี้เกษียณ ได้โปรดเถอะ!]

[ฉันดูออกแล้ว มิดไม่อยากจะชนะ...เดิมเจอเรื่องแบบนั้นตอนแข่ง S3 ฉันก็ไม่อยากว่าสมาชิกทีม YQCB ไม่ว่าจะใครทั้งนั้น พุดแล้วก็สงสาร...]

[ทีมไฟต์ครั้งสุดท้ายในการแข่งขันครั้งนั้น ซาเซียนเดินตำแหน่งพลาด แล้วก็พลาดไปเถอะ พวกเรารู้ว่าเพราะเหนื่อยเกินไปเลยเป็นแบบนี้...]

[แต่ตอนนี้ละ เหมือนว่าความเข้าใจและการให้อภัยที่แฟนคลับมอบให้เสียเปล่าซะแล้ว การแข่งขัน S3 ผ่านมาสองเดือนแล้ว แต่ทีม YQCB กลับเล่นแยลงเรื่อยๆ ซาเซียนเล่นกลางเทพชาของพวกเราอย่างกับสิ้นใจตายในทีมไฟต์หนสุดท้ายของ S3 แล้ว]

[นี่ไม่ใช่ทีม YQCB ที่ฉันรู้จัก พวกนายเป็นอะไรไปกันแน่]

[อะไรคือพูดว่าป็นหน้าเอาใหม่ นี่ ถ้าพวกนายเล่นแบบนี้แล้วยังเข้า S4 ได้ ฉันยอมตัดหัวตัวเองถวายเลย โอเคไหม]

[เหมือนเล่นให้จบๆไป ฉันขอพูดไว้ประโยคหนึ่ง ไม่ช้าก็เร็วทีม YQCB ต้องไปแข่งป้องกันการตกชั้นแน่]

...

ความคิดเห็นแนวนี้ดูดีขึ้นนับไม่ถ้วน

จินหยางเลื่อนดู ความจริงเมื่ออ่านพวกคอมเมนต์หยาบคายที่เห็น ได้ชัดว่าเป็นพวกเกรียนคีย์บอร์ดผ่านๆ ก็ไม่ค่อยเท่าไร...

ผิดกับพวกที่เรียกตัวเองว่าเป็นแฟนคลับ ดูคล้ายเป็นแฟนคลับ พวกนั้นจริงๆ บอกว่าตัวเองเป็นแฟนคลับที่มีสติ แต่กลับพยายามโน้มน้าวให้ชาเซียนอำลาวงการ

...คนพวกนี้อย่างกับคนปัญญาอ่อน

จินหยางอ่านแล้วขมวดคิ้ว มีใครบ้างที่โน้มน้าวให้ผู้เล่นที่ตัวเองชอบ วางเมาส์แล้วไปสตรีมเกมหาเงินไปวันๆ ยังพูดว่า “เพราะหวังดี” อีกแะ

ขณะจินหยางมุ่นคิ้วพลางเลื่อนอ่านเวებპვ จังหวะนี้เองนอกห้องพัก พลันเกิดความวุ่นวายขึ้น สมาชิกทีม YQCB ที่แข่งเกมที่สองจบแล้วกลับเข้ามาในห้อง...

สีหน้าพวกเขายามนี้ต่างจากตอนเดินทางมาที่มีเสียงหัวเราะหยอกล้อกัน แต่ละคนสีหน้าไม่ค่อยดีเท่าไรนัก โดยเฉพาะกับตันทิมเหลียงเชิง เขาเดินเข้ามากระดกขวดน้ำดื่มไปกว่าครึ่งขวด ต่อมาเขาอยากพูดบางอย่าง ซำเลื่องมองเลี้ยวเขียนก่อนเวებპვหนึ่ง ลังเลสักพักแล้วจึงเลือกที่จะปิดปากในที่สุด

สมาชิกทีมนี้ยังอยู่บนเก้าอี้ ไม่มีใครอ่อนแอและไม่มีการหารือกันว่า เกมหน้าจะเล่นกันอย่างไร ทัวทั้งห้องพักนักกีฬาเจียบงันชวนให้คนอื่นอดอัดอั้น

จินหยางยื่นมือไปกระตุกแขนเสื้อของอ้ายเจีย ตอนอ้ายเจียผินหน้ามา สีหน้าเขาไร้อารมณ์ จินหยางนัยๆไปทางชาเซียน...

อ้ายเจียเหลียวมองตามทิศทางที่เธอแนะไปช้าๆ เวลานั้นถึงพบว่าในห้องพัก

ท้อปทรงทรง จังเกิลรุ่มร่า ชัฟพอร์ตเหลี่ยมเชิง และ AD เสี้ยวหน่วนต่าง
นั่งนิ่งและเหม่อลอยประจำอยู่มุมหนึ่ง

ในขณะที่เลนกลางซาเซียนนั่งอยู่บนเก้าอี้พร้อมกับถือมือถือ...แสงจาก
หน้าจอมือถือส่องต้องหน้าของเขา สะท้อนดวงตาของเขา...แววตาเขาลึกล้ำ
มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ไม่มีอารมณ์ใดๆ นิ่งสงบปานหนองน้ำเน่า

จินหยางนั่งอยู่ฝั่งขวาด้านหลังซาเซียน เธอเหลือบมองหน้าจอมือถือ
ของเขาด้วยความว่องไว พบว่าเขากำลังอ่านความคิดเห็นใต้เว่ยปั๋วทางการของ
สโมสร YOCB โดยไล่อ่านทีละข้อความ ไม่แย้มปากแม้แต่คำเดียว

“...”

จินหยางขมวดคิ้วนิดๆ พลังใช้เท่าสะกิดอ้ายเจีย

อ้ายเจียทำหน้าจ่นใจ ใช้เท่าสะกิดเหลี่ยมเชิงต่อ

เหลี่ยมเชิงได้สติกลับมาแล้ว เขาลุกขึ้นเดินไปหยุดตรงหน้าซาเซียน
แล้วดึงมือถือออกจากมือของเขาขณะพึมพำว่า “ไม่ต้องอ่านแล้ว”...ยามซาเซียน
เงยหน้ามองเหลี่ยมเชิง เหลี่ยมเชิงผินยิ้มหนหนึ่ง จากนั้นพูดเสียงสูงขึ้น
พยายามให้คนฟังแล้วผ่อนคลาย “ไม่เป็นไรนี่ เหล่าซา! สองเกมที่แล้ว
นายถูกรุมขนาดนั้น ต่อให้เป็นเซียนก็หนีไม่พ้น! พวกเขชอบรุมนายก็ให้
พวกเขารุมไป เกมหน้านายทำเป็นกลัวสักหน่อย อย่ายืดขึ้นหน้าเร็วเกินไป
ฉันจะปักเวอร์ดที่เลนกลางให้มากหน่อย ให้อู๋ร่าคอยดูแลเลนกลางให้ดี
พอถึงเวลานั้นนายก็จะไม่...”

“ช่างเถอะ เล่นๆ ให้จบก็พอ อย่างไรก็สู้ไม่ได้”

เสียงทุ้มต่ำของผู้ชายเอ่ยชัดจังหวะคำพูดของเหลี่ยมเชิง

ทั่วทั้งห้องพักเงียบลงเป็นเวลาสั้นๆ

เดิมเสี้ยวเซียนกำลังซัดๆ เขียนๆ รายละเอียดของเกมสองนัดที่แล้ว
เวลานี้เขาวางปากกาลง เขี่ยดหลังตรง

ทรงทรงเดิมหารือกับเสี้ยวหน่วนเสียงแผ่วว่าควรเปิดทิมไฟต์หนสุดท้าย
เมื่อไหร่ก็ได้ เวลาที่พวกเขาปิดปากเงียบแล้ว

ทีมงานที่ยืนอยู่ข้างตู้กดน้ำค้างอยู่ที่ท่าค้อมตัวชั่วคราว ก่อนยืดหลังตรง
เหมือนได้ยินเรื่องที่ชวนตกใจ

ในขณะที่รอยยิ้มผืนๆ ที่เคยประดับมุมปากของเหลี่ยมเชิงปลาสนาการล้น

มือถือที่เหลียงเซิงถือไว้ในมือถูกดึงออกไป ซาเขียนดิ่งมือถือกลับไปเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อ เขาลุกขึ้นยืน กวาดสายตาเรียบเรียงมองทุกคนในห้องพักที่กำลังมองเขา...

เขานิ่งเงียบชั่วขณะก่อนเอ่ยเสียงเรียบระคนเย็นชาแตกต่างจากน้ำเสียงสดใสเฮฮาที่พูดตอนสตรึมอย่างสิ้นเชิง “ฉันรู้สึกว่าคุณแฟนคลับที่คอมเมนต์ได้เว่ยปู้ทางการพูดถูก...ฉันเหนื่อยแล้ว พวกนายเองก็เหนื่อยแล้วใช้ไหม รีบเล่นให้จบ ๆ สามนัดเถอะ ยังไงก็ไม่ชนะ ทีม ZE เก่งจริง ๆ นับว่าเป็นทีมพิฆาตพวกเรา”

ท่ามกลางบรรยากาศเงียบงัน

จินหยางได้กลิ่นอายความหมองหม่นกำจายไปทั่วห้องพัก

สีหน้าสมาชิกทีมที่หล่อเริ่มเปลี่ยนไป คล้ายคลึงกับซาเขียนอย่างรวดเร็ว...

ราวกับว่ามีใครสักคนเปิดกล่องแพนโดรา⁶ ปลปล่อยโรคระบาดที่น่าสะพรึงกลัวออกมา และโรคระบาดนั้นแพร่กระจายไปติดทุกคนในทีมเร็วรี่

วินาทีนี้जूจินหยางก็เข้าใจแล้วว่า “อาหารที่กินแล้วไม่อร่อย แต่จะทิ้งก็กลัวเสียดาวย” ที่เสี่ยวเซียนพูดเมื่อคืนหมายถึงอะไร...ยากที่จะจินตนาการได้ว่าในชีวิตนี้ของเธอจะได้รับเกียรติเห็นคนที่สูญเสียเจตจำนงในการมีชีวิตอยู่ของตัวเองไปอย่างสิ้นเชิงกับตาของเธอเอง

ในรูปแบบที่สัมผัสได้แจ่มแจ้งแบบนี้...

สูญเสียใจที่มุ่งมั่นจะเอาชนะ

สูญเสียยางอาย

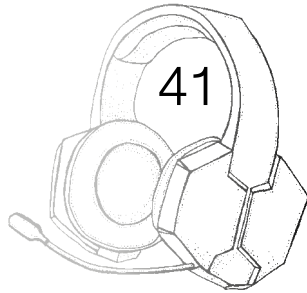
สูญเสียความรู้สึก

สูญเสียตัวเอง

สุดท้ายสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง

---

⁶ในตำนานเทพกรีกเชื่อว่าความชั่วร้ายต่างๆ นานาถูกบรรจุอยู่ในกล่องแพนโดรา เมื่อเปิดออก สิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นก็จะพวยพุ่งออกมาจากกล่องตรงเข้าไปก่อกวนหัวใจมนุษย์ให้พาฟนกันเองจนกลายเป็นยุคมืด

จินหยางยืนอยู่ตรงนั้น ในสถานการณ์แบบนี้เธอขยับปาก
อยากพูดบางอย่าง แต่พอกวาดตามองรอบหนึ่ง ไม่น่าแปลกใจนักที่เธอจะ
ได้สติกลับมาและนึกได้ว่าเธอเป็นแค่คนนอก...เธอไม่เข้าใจอีสปอร์ต
ไม่เข้าใจวงการนี้ และไม่เข้าใจทีม YOCB ดังนั้นเวลานี้สิ่งที่เธอทำได้ดีที่สุด
ก็คือหุบปากตัวเอง แล้วเดินจากไปเงียบๆ

บรรยากาศตอนนี้ชวนให้คนอึดอัด

ยังดีที่ก่อนที่จะทุกอย่างจะกลายเป็นเรื่องใหญ่โต อ้ายเจี๋ยแอบดึงจินหยาง
ออกไปจากห้องพักนักกีฬาไปแล้ว

ลมเหนือด้านนอกพัดโชยมาทำให้สมองที่มึนงงปลอดโปร่งขึ้นบ้าง...
ที่น่าแปลกก็คือทุกๆ ที่รู้สึกวามช่างนอกหนาวเย็น แต่เวลานี้เธอกลับ
สูดอากาศเย็นๆ เข้าไปอย่างโหยหา ดูปลาที่ผละจากน้ำมาเนิ่นนาน

อ้ายเจี๋ยดึงจินหยางออกมานอกห้อง จินหยางถูกเขาลากตัวไป ไม่ขัดขืน
แค่สับเท้าตามเขาไม่ค่อยทัน เธอเซสະดุดไปมา ซ้ำยังต้องเสี่ยงก่ดลั่นตัวเอง
ตายขณะถามว่า “นายออกมาทำไม”

อ้ายเจี๋ยก้าวเท้าขวานำหน้า ก่อนหาจังหวะเบือนหน้ากลับมามอง
จินหยางผาดหนึ่งดั่งมองคนป่วยที่เสียดสี “เธออยากอยู่ข้างในรึไง”

จินหยางโคลงศีรษะ หยุดคิดสักพักก่อนพูดต่อว่า “แต่ไหนๆ นาย
ก็อยู่ที่นี่แล้ว ถ้าซาเซียนไม่อยากลงแข่ง นายลงแข่งแทนเขาไม่ได้เหรอ ไม่ใช่

เซ็นสัญญากับสโมสรแล้วหรือ ต่อให้ถือปิ่นงาๆเดินเข้าสนามรบก็ยังดีกว่าคนที่โยนปิ่นทิ้ง ผูกธงขาวไว้เหนือหัว แถมยังให้น้ำมาให้เพื่อนร่วมทีมทั้งอาวุธไม่ต้องซัดขึ้นอีก จริงไหม”

อ้ายเจียชะลอฝีเท้าเล็กน้อย ครั้งนี้ตอนเขาเหลียวมองจินหยางแววตาที่เคยเย็นชาเจอความอบอุ่นเพิ่มมากขึ้น “ง่ายขนาดบอกว่าจะลงแข่งก็ลงแข่งได้ที่ไหนกันล่ะ ขอแค่เป็นการแข่งขันทางการ ต้องยื่นรายชื่อผู้เล่นตัวจริง ผู้เล่นสำรองก่อนล่วงหน้ากันทั้งนั้น...ฉันไม่อยู่ในรายชื่อ ก่อนหน้านั้นนักแข่งเล่นกลางของทีม YQCB ไม่เคยมีตัวสำรอง อย่างน้อยก่อนการแข่งขันรอบตัดเชือกฤดูร้อนปีนี้ ซาเซียนก็ถือว่าเล่นได้ดีและคงที่ทีเดียว”

อ้อ

จินหยางไม่มีอะไรจะพูดอีก

เวลานี้ทั้งสองคนออกมานอกห้องพักนักกีฬาแล้ว

มองออกไปพบว่าแถบดำๆใหญ่ๆนอกราวกันมีแต่ผู้คน มีทั้งยืนมีทั้งนั่ง เบียดเสียดอัดเยียดกันจนแมลงวันสักตัวยังบินผ่านเข้าไปไม่ได้...วันที่สภาพอากาศหนาวเย็นอย่างนี้ ทุกคนต่างแหงนหน้ามองจอยักษ์ตรงหน้าอย่างใจจดใจจ่อ พิธีกรสาวสวมชุดกระโปรงสั้นยืนอยู่บนเวทีแข่ง พยายามสุดความสามารถในการสร้างบรรยากาศให้ครึกครื้น แต่คนด้านล่างเวทีกลับห่อเหี่ยวประหนึ่งหนองน้ำเน่า...

จินหยางมูมปากกระตุก คิดในใจว่าหากเธอเป็นพิธีกรคนหนึ่งที่พยายามกระโดดโลดเต้นอยู่บนเวทีแทบตายแต่ไม่มีคนสนใจ เธอคงเสียสติแน่ๆ

เวลาเดียวกันนั้น ผู้ชมด้านล่างเวทีถูกลมเหนือพัดจนผมเผ้ายุ่งเหยิง ทว่ากลับยังคงเฝ้านามองเวที สีหน้าไร้อารมณ์ หรือไม่ก็ก้มหน้าก้มตาเล่นมือถือ (อาจยุ่งอยู่กับการเข้าร่วมกลุ่มเกย์บนบอร์ด) ทำทางเฉยเมยนั้นชวนให้คนเห็นแล้วปวดใจจริงๆ...

ไม่ ไม่ ไม่ หากให้พูด สมาชิกทีม YQCB เองก็น่าอดมาก

...ทุกคนล้วนน่าสงสารมาก

จินหยางกระตุกแขนเสื้ออ้ายเจีย “ไม่มีที่แล้ว เบียดเข้าไปไม่ได้ ไม่ดูเกมที่สามแล้วหรือ”

“ละครต่อให้ห่วยแค่ไหน ดูมาถึงร้อยตอนแล้ว ต่อให้ต้องบีบจมูกไว้ ก็ต้องดูสิบตอนสุดท้ายจนจบจริงไหม” อ้ายเจียไม่เห็นด้วยกับถ้อยคำของ จินหยาง จากนั้นก็พยักพยิตไปที่ทิศทางหนึ่ง “นี่ ทางโน้นยังมีที่นั่ง”

จินหยางมองไปตามทิศที่เขาพยักพยิต ทว่ากลับไม่เห็นอะไรทั้งนั้น เห็นแค่รถบรรทุกคันหนึ่งจอดอยู่นอกสนาม บนตู้คอนเทนเนอร์ของรถบรรทุก มีคนสองคนชะเง้อคองนั่งห่าง ๆ กันอยู่ พวกเขาจ้องเงาในสนามแข่ง สีน้าจริงจัง

จินหยาง “...”

การทำหายตัวเองพรรคนี้เกินขอบเขตความเข้าใจของมนุษย์แล้ว

จินหยางยังคงคว้าความหวังสุดท้ายไว้ขณะถามว่า “ที่ไหน”

อ้ายเจีย “บนรถบรรทุก”

จินหยาง “...ไม่เคยมีคนบอกว่าเพราะเปลอดูละครห่วย ๆ สิบตอน สุดท้ายเลยถูกลงโทษด้วยการฉีกขาบนที่สูงหรือห้อยหัวเกี่ยวสลิงดูให้จบ ชะหน่อย”

อ้ายเจียขำเลิ่ดมองทางเกยยี่นที่เธอสวม “วันนี้เธอไม่ได้ใส่กระโปรง นับว่าตัดสินใจได้อย่างชาญฉลาดมาก”

“คำขมนี้นายทำให้ฉันอยากย้อนเวลากลับไปฆ่าตัวเองที่วินาที สุดท้ายฉันวิ่งกลับไปเปลี่ยนกระโปรงเป็นกางเกงยี่น...รถสูงขนาดนั้นจะปีน ขึ้นไปได้ยังไง!”

อ้ายเจียยังคงจุดเธอเดินต่อไม่ยอมหยุด เขาพาจินหยางที่มีสีหน้า คัดค้านเดินดุ่ม ๆ อ้อมไปด้านหลังรถบรรทุก เวลานี้จินหยางถึงค่อยเห็นว่า ด้านหลังรถบรรทุกมีบันไดเหล็กที่เชื่อมติดกับตู้คอนเทนเนอร์

ท่ามกลางราตรีกาล มีคนคล้ายได้ยินเสียงยื้อยุดจุดกระซกซึ่ง เกิดจากความขัดแย้งระหว่างจินหยางกับอ้ายเจีย มีศีรษะหนึ่งยื่นออกมา จากบนรถ “ว้าว น้องชาย พาแฟนสาวมาดูการแข่งขันแล้วยังไม่ซื้อตั๋ว อีกเหรอ”

อ้ายเจีย “...”

จินหยางยิ้มแย้มขณะมองอ้ายเจีย เธอถึงกับลืมที่จะปฏิเสธเรื่อง “แฟนสาว”...เพราะเธอได้ยินคำนี้มาตลอดทาง ตอนนี้อร่างกายเธอสร้าง

ภูมิคุ้มกันที่สามารถจัดผลกระทบจากคำนี้ได้โดยอัตโนมัติแล้ว...เธอร่วนกับการยิ้มเยาะอ้ายเจียที่ใช้หัวชี้เฝ้าจุมูกอย่างเก้อเขิน สีหน้าเขากระดากอาย “พอตรูตัวช้านะ เลยซื้อตัวไม่ทัน”

ทั้งสองคนบนตู้คอนเทนเนอร์น่าจะเข้าใจดี พวกเขาหัวเราะร่วนก่อนขยับตัวเว้นที่ว่างให้

จินหยางมองอ้ายเจียที่ป็นขึ้นไปดูจุลิ่ง...ยามนี้เขาแสดงให้เห็นถึงความสามารถที่ฝึกฝนจากการปีนกำแพงหนีเรียนไปอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ทุกวัน มือหนึ่งของเขาจับชั้นบันไดขั้นที่สองนับจากชั้นล่างสุด ก่อนออกแรงดัดตัวที่เท้า อาศัยแรงจากช่องว่างตรงกลางของบันไดดัดตัวลอยขึ้น...จินหยางแค่กะพริบตา เด็กหนุ่มก็ป็นขึ้นอย่างคล่องแคล่ว พาตัวเองขึ้นไปอยู่บนตู้คอนเทนเนอร์ได้แล้ว

พอเริ่มทรงตัวได้ เขาก็หมุนตัวมาหา ขมิบก้นนั่งยองตรงขอบตู้คอนเทนเนอร์ ก่อนยื่นมือมาตบขอบตู้ พุดกับผู้หญิงที่แหงนหน้ามองเขาจากด้านล่างว่า “ขึ้นมาสิ”

จินหยางอยากส่ายหัว

เวลานี้พอเธอเงยหน้าจะเอ่ยคำพูดที่มารอถึงปาก ทว่าเธอกลับพบว่า เบื้องหน้ามีกลุ่มดาวสุกสกาว ใต้หมู่ดาวที่ทอแสงเจิดจรัสมีเด็กหนุ่มที่นั่งยองอยู่ด้านบน เขาก็มองหน้ามองเธอ นัยน์ตาทอแสงวิบวับ เขาโค้งมุมนปากเล็กน้อย คล้ายเร้าคล้ายยิ้ม...

จินหยางกัดริมฝีปาก ครุ่นคิดอย่างตั้งใจ ราวกับว่านับแต่พวกเขาพบกันโดยบังเอิญในซอยวันนั้น หรือที่เรียกว่าเหตุการณ์ “สุนัขตัวร้ายช่วยสาวงาม” เหตุการณ์ทุกอย่างก็เหมือนกับขยับห่างออกจากเส้นทางเดิมที่เธอเคยยึดมั่น...

พอตั้งสติได้ เธอก็ทำเรื่องเหลวไหลไปตั้งเยอะแล้ว

“...”

จินหยางหิรตานิดๆ ขณะนี้เด็กหนุ่มที่นั่งยองอยู่บนตู้คอนเทนเนอร์ยังผลอเอ่ยบางอย่าง เช่น “เร็วๆ ลี” “ช่วงแบนและเลือกนัดที่สามเริ่มแล้วนะ”...ใต้แสงดาว ผมหยักศกเล็กน้อยของเขาถูกลมเหนือพัดจนยุ่งนิดๆ อ้ายเจียทิ้งมือลงมา สะบัดแกว่งไปมาตรงหน้าเธอ เขาในตอนนั้นมองแล้ว

ปัญญาอ่อนราวลิงตักดวงจันทร์¹

รอกะทั่งจินหยางได้สติ เธอก็ปีนขึ้นไปตามบันไดเหล็กแล้ว รู้สีกว่ามือจับบางอย่างที่ตะปุ่มตะป่ำซึ่งน่าจะเกิดจากสนิมกัดจนผุกร่อน เธอปีนได้ไม่ค่อยคล่องแคล่วนัก...

ยังดีที่เมื่อถึงช่วงสุดท้าย เด็กหนุ่มบนตู้คอนเทนเนอร์ส่งมือให้ เขาใช้เรียวแรงทรงพลังดึงเธอขึ้นไป พอขึ้นได้อย่างมั่นคงบนตู้คอนเทนเนอร์แล้ว จินหยางก็เงยหน้ามองจอยักษ์ที่อยู่ห่างออกไป...

ที่นี่วิวดิจริงๆ ด้วย

จินหยางนั่งขัดสมาธิ สะอึกอือ หรีตานิดๆ พยายามมองเหตุการณ์บนจอยักษ์ที่อยู่ไม่ไกล เวลานั้นเด็กหนุ่มหนึ่งเคียงไหล่เธอ กลืนกายที่คุ้นเคยของเขาเข้าปกคลุมตัวเธอไว้...

สองเด็กหนุ่มแปลกหน้าที่นั่งชมการแข่งขันอยู่ทางด้านหลังแซวพวกเธอ “โอ้ ไม่เลวนี่น้องชาย จู๋ๆ ฉันก็รู้สึกว่าคุณนายนั่งแบบนี้โรแมนติกอยู่เหมือนกันนะเนี่ย”

คนแปลกหน้าสอง “ปีนขึ้นตู้คอนเทนเนอร์มานั่งเคียงไหล่ชมการแข่งขันด้วยกัน”

คนแปลกหน้าหนึ่ง “...นายสังเกตเห็นไหมว่าพวกเราสองคนเองก็นั่งเคียงไหล่ชมการแข่งขันบนตู้คอนเทนเนอร์เหมือนกัน”

คนแปลกหน้าสอง “นายจะไปไหนก็ไปเลย อยากให้ใครอ้วกแต่ก็เชื่อไหมว่าฉันกล้าถีนายลงไปข้างล่าง”

สองคนด้านหลังเถียงกันไม่หยุด จินหยางฟังแล้วรู้สึกตลก แต่ไม่กล้าส่งเสียงหัวเราะ ได้แต่ไอแห้งๆ หดคางที่เกร็งแข็งเข้าไปในผ้าพันคอ...ท่าทางเหมือนหดคอเพราะหนาว

“หนาวเหรอ” อ้ายเจียถาม

จินหยางส่ายศีรษะ เน้นนานกว่าจะแอบหันมองเสื้อผ้าน่าด้านข้างของอ้ายเจียคำรบหนึ่ง ครั้นเธอพบว่าเขาไม่ได้มองเธอ...เธอเลยดึงผ้าพันคอขึ้นสูงกว่าเดิมเล็กน้อย “ไม่หนาว”

¹ ลิงที่คิดจะตักดวงจันทร์ขึ้นจากสระน้ำ หมายถึง โง่เขลา คิดจะทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

“ไม่กลัวความสูงใช่ไหม” อ้ายเจียชักต่อ

“กลัวหรือไม่กลัวก็ขึ้นมาแล้ว ทำไมนายไม่ถามตั้งแต่เมื่อกี้ที่อยู่ข้างล่าง” จินหยางชายตามองเขา ไม่ซาบซึ้งกับการแสร้งทำเป็นคนดีแต่ปากของเขาเลยสักเศษเสี้ยว

“ถ้ากลัวหนาวฉันจะบังลมให้ ถ้ากลัวความสูงอีกเดี๋ยวก็ปิดตากระโดดลงไป ฉันจะรอรับเธออยู่ข้างล่างเอง” สายตาของอ้ายเจียไม่ได้ละไปจากจอยักษ์ซึ่งอยู่ไม่ไกลออกไปเลย เขาเงยไปครู่หนึ่งก่อนพูดเสียงน้อย “...โอ้หยา เธอดูซาเซียนลี แบนฮีโร่ตัวแรกดันแบนลอเรลที่เขาถนัดที่สุด เขาไม่อยากเล่นแล้วจริงๆ นะเนี่ย”

จินหยางเงยหน้า เห็นความโกลาหลตรงที่นั่นผู้ชมในสนาม

ท่ามกลางความอะอะวุ่นวาย ซาเซียนนั่งสีหน้าไร้อารมณ์อยู่ตรงนั้น คล้ายไม่สนใจว่าตัวเองทำอะไรลงไป

ด้านหลังของเขาเป็นโค้ชทีม YOCB ที่เดือดดาลจนแทบเสียสติไปแล้ว เขาเขวี้ยงสมุดจดการแบนและเลือกในมือทิ้ง แล้วยื่นมือออกไปดึงหูฟังของซาเซียน ก่อนแผดเสียงทวาดเขา

เสียงเซ็งที่อยู่ข้างๆ สะดุ้งโหยง เขาถอดหูฟังออก แล้วลุกขึ้นจับตัวโค้ชไว้

ห่างออกไปห้าเมตร สมาชิกห้าคนของทีม ZE เกาหลีสี่ได้ต่างเหลียวมองกันสีหน้างุนงง เห็นได้ชัดว่าไม่เข้าใจว่าซาเซียนทำอะไร...

บนเวทีอลหม่านในช่วงพริบตา...คล้ายว่าชื่อตัวชมการแข่งขันแล้วแถมซีรีส์วัยรุ่นหนุ่มเลือดร้อนให้ดูด้วย กลุ่มวัยรุ่นเลือดร้อนกำลังต่อตีกันอยู่บนเวที

จินหยางถอนหายใจด้วยความปวดเศียรเวียนเกล้า

เวลานี้เธอได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างอับจนคำพูดของผู้ชายสองคนที่นั่งชมอยู่ด้านหลัง...

คนแปลกหน้าหนึ่ง “ซาเซียนคนนี้สมควรเพี้ยนไปแล้วจริงๆ ประท้วงไร้เสียงแบบนี้ให้ใครดูกัน!”

คนแปลกหน้าสอง “เห็นด้วย ฉันยังอยากขึ้นไปอัดเขาเลย...ตั้งแต่แข่งรอบตัดเชือกฤดูร้อน ทีม YOCB ควรหาผู้เล่นอิสระสักคนมาเป็นตัวสำรอง!”

คนแปลกหน้าหนึ่ง “ได้ยินว่าซาเซียนเล่นให้ทีม YQCB ตั้งแต่ช่วงก่อตั้งทีม และทีม YQCB เชื้อสุดจิตสุดใจกับความสามารถในการแบกทีมของซาเซียน...ใครจะรู้ว่าฝีมือเขาจะตกเร็วขนาดนี้ ถ้านับจริงๆ แล้วเล่นเก่งแค่ตั้งแต่ S2 ถึงการแข่งฤดูใบไม้ผลิของ S3 เอง ตอนแข่งฤดูร้อนปีนี้ ฉันว่าเขาไม่ไหวแล้ว”

คนแปลกหน้าสอง “มหกรรมแข่งอีสปอร์ตระดับโลกครั้งนี้ดูแล้วคงออกมา 3:0 เหล่าสมาชิกทีม YQCB ถ้ากลับไปแล้วยังอาลัยอารณ์ซาเซียนอยู่อีก ฉันจะส่งใบมีดไปให้ที่ฐานพวกเขาแล้วจริงๆ นะ”

คนแปลกหน้าหนึ่งยังไม่ทันพูด จู่ๆ ก็ได้ยินเด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่นั่งอยู่กับเด็กสาวอีกคนด้านหลังพวกเขาพูดแทรกว่า “ซาเซียนน่าจะวางเมาส์แล้ว”

คนแปลกหน้าหนึ่ง “หา”

อ้ายเจียเบือนหน้ากลับไปมองคนแปลกหน้าสองคนทางด้านหลัง ครุ่นคิดก่อนกระดกมูปากและเผยรอยยิ้มมีเลศนัย “พวกนายไม่รู้เหรออว่าทีม YQCB เซ็นสัญญาจ้างมิดคนใหม่แล้วนะ”

คนแปลกหน้าหนึ่ง “จริงหรอ”

อ้ายเจีย “จริงสิ”

คนแปลกหน้าหนึ่ง “ไม่มีประกาศอย่างเป็นทางการซะหน่อย นายรู้ได้ยังไง”

อ้ายเจียยิ้มแฉ่งนัยอีกครั้ง พูดยกท้ายไว้ประโยคหนึ่งด้วยน้ำเสียงของคนทีเหนือชั้นกว่าเปี่ยมล้น “ฉันรู้ก็แล้วกัน” ก่อนหันหน้ากลับมา...คนแปลกหน้าหนึ่งทางด้านหลังอยากรู้อยากเห็น เขาลุกมาดิงตัวอ้ายเจียแล้วชักไม่หยุด “น้องชาย นายเป็นทีมงานของทีม YQCB เหนอ...ไม่สิ ถ้าเป็นทีมงานก็ไม่ต้องป็นขึ้นมาบนหลังคารถแล้ว นายรู้ได้ยังไงว่าทีม YQCB จ้างมิดคนใหม่แล้ว มิดคนใหม่เป็นใคร เป็นเด็กใหม่หรือย้ายมาจากทีมอื่น เก่งไหม จะลงแข่งเมื่อไหร่”

ร้วคำถามเป็นชุด

อ้ายเจียเลือกตอบที่ตัวเองอยากตอบ จินหยางมองเขาพยักหน้าทำทางจริงจัง “มิดคนใหม่เก่งมาก”

จินหยาง “...”

วันหน้าหากเมื่อไหร่ที่อายเจียลงแข่งเป็นผู้เล่นหลักจริงๆ และเว่ยปั่ว
ทางการของสโมสรโพลีเทคนิคของเขา ถึงตอนนั้นพวกเขาคงย้อนนึกถึงบทสนทนา
บนตู้คอนเทนเนอร์รถคันนี้แล้วคงหัวเราะจนฟันร่วงแน่ๆ

ระหว่างพูดคุยเรื่องวงในกันบนตู้คอนเทนเนอร์ ช่วงเบรกและเลือก
กีฬาสุดลงแล้ว ทำหน้าที่ของชาเซียนสบายๆ ราวกับไม่ได้รับผลกระทบอะไรจาก
เสียงซุบซิบของแฟนคลับเลย...

ศึกชิงแชมป์รอบสุดท้ายของมหกรรมแข่งอีสปอร์ตระดับโลกประเภทเกม
ออร์เดอร์ออฟสตรอมปี 2016 ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

นัดตัดสินแพ้ชนะระหว่างทีม YQCB กับทีม ZE

ทีม YQCB เล่นได้สมกับที่คนคาดคะเน สร้างภาพบาดตาไม่หยุด
หย่อน...

คล้ายชาเซียนไม่เก็บความเจ็บปวดความผิดพลาดที่ได้รับจากสองนัด
ก่อนมาใส่ใจเลยสักเศษเสี้ยว เขาเลือกเมจิกการ์ด แล้วรูดหน้าดันเลน
ไม่หยุด พอถึงเลเวลสามก็ถูกจิงเกิลฝ่ายตรงข้ามเชือดทิ้ง เก็บเพิร์สตั้มลัด
ของเกม!

หากไม่ใช่เพราะฝีมือการสังหารทหารจิวของชาเซียนอยู่ในระดับดี เขา
ถูกฆ่าหนหนึ่งยังพอมิแถมทหารสูสีกับนักกีฬาเลนกลางของอีกทีม จินหยาง
คงสงสัยแล้วว่าชาเซียนอาจกำลังใช้เท้าแข่ง...ดูคล้ายว่าขณะนี้เขายังใช้มือ
เล่น การบังคับฮีโร่ขึ้นพื้นฐานแทบเรียกได้ว่าหาข้อดีไม่ได้เลย แค่ว่ากลยุทธ์
เอเย่ สมองเอเย่ ประหนึ่งถูกทิ้งไว้ในฐานที่เมือง S ที่แสนโกลโพนเสียแล้ว

ห้าหน้าที่สามสิบวินาที สถานการณ์เกมโดยรวมถือว่าเสมอกันอยู่
เลนล่างของทีม YQCB ได้เปรียบอยู่บ้างจากความสามารถในการยืนเลนของ
นักกีฬา...

จวบจนฮีโร่เมจิกการ์ดของนักแข่งเลนกลางเลื่อนเป็นเลเวลหก และ
กดใช้ท่าไม้ตายครั้งแรก พาฮีโร่เหาะลงไปเลนล่าง

เวลานี้จึงเกิดทีม ZE ซุ่มอยู่ในพุ่มไม้แถวเลนล่างคอยหาจังหวะลงมือ
ขณะเหลียงเจิงได้บัพกอร์ดตรงพุ่มไม้นั้นไว้ก่อนแล้ว ตอนที่เมจิกการ์ดใช้
ท่าไม้ตายมาปรากฏตัวที่เลนล่างนั้น...

ไม่ใช่แค่เหลียงเซิงและเสี่ยวหน่วนที่มีสีหน้ากังวลราวกับมีมชายผิวสีที่ใบหน้ามีแต่คำถาม กระทั่งคูหูละเล่นล่างของทีม ZE ก็ปั่นป่วนกันพักหนึ่ง หลังจากพวกเขาวิเคราะห์การเดินตำแหน่งของเหลียงเซิงและเสี่ยวหน่วนก็รู้ทันทีว่าคู่แข่งป๊อว์รด์ไว้นิฟู่มไม้ ขณะจะกดส่งสัญญาณให้จิ้งเกิลกลับไปซื้ออุปกรณ์และล้มเลิกความคิดที่จะแก๊งในครั้งนี้...

เมจิกการ์ดกลับถลาลงมาที่เลนล่างแล้ว!

ราวกับเป็นของขวัญที่หล่นจากปากฟ้า โปลิศูแมนของทีมตรงข้ามวางกับดักไว้พร้อม วินาทีที่เมจิกการ์ดถลาลงมาเหยียบพื้น ก็เหยียบลงบนกับดักเข้าพอดิบพอดี!

เวลาเดียวกันนั้นสไปเดอร์ควีนของจิ้งเกิลทีม ZE ก็พุ่งออกจากพุ่มไม้ใช้สกลิล E แปลงเป็นร่างคนก่อนพุ่งโยใส่ซาเซียน ทำให้ซาเซียนติดสถานะสตันกอปกับกับดักของโปลิศูแมนล็อกตัวเมจิกการ์ดไว้ ต่อมาสไปเดอร์ควีนก็โจมตีด้วยสกลิล Q สร้างความเสียหายให้ฮีโร่ของซาเซียน ตามด้วยสกลิล W เรียกแมงมุมตัวเล็กตัวน้อยออกมา ร่วมสร้างความเสียหายระดับคริติคอล² ไปพร้อมกับการโจมตีของ AD และซัพพอร์ตทีมตัวเอง การโจมตีชุดเดียวนี้คว้าชีวิตเมจิกการ์ดไปได้สำเร็จ!

เวลานี้ต่อไปเป็นคนที่นั่งไกลบนตู้คอนเทนเนอร์ของรถบรรทุกก็ยังได้ยินเสียงเหลียงเซิงตะโกนว่า “ถอย ถอย ถอย” “สละฉั่นแทนๆ”...

ไม่นานเหลียงเซิงที่เดิมคิดจะรุดหน้าไปช่วยซาเซียนก็สิ้นใจตายในสมรภูมิจนกัน ขณะที่ AD ทีม ZE ได้ดับเบิลคลิไปครอง ความได้เปรียบที่เหลียงเซิงและเสี่ยวหน่วนพยายามประคับประคองไว้ตลอดช่วงห้านาทีที่ผ่านมาอันตรธานในพริบตา!

“อ้ากๆๆ อ้ากๆๆ อ้ากๆๆ! น่าโมโหชะมัด!”

“ฉันอยากออดหัวสุนัขของซาเซียนสักที! เขาคงไม่คิดจะเดินไปแจกคิลให้ครบทั้งสามเลนหรอกนะ แบบนี้เปลี่ยนให้ฉันเล่นแทนก็ทำได้เหมือนกัน!”

คนแปลกหน้าหนึ่งและสองบนตู้คอนเทนเนอร์พากันยกมือทูปอกกระต๊อบเท้า พวกผู้ชมด้านล่างเวทีต่างพากันส่งเสียงฮือฮาเช่นกัน...

² Critical ความรุนแรงของพลังโจมตีที่มีมากกว่าพลังโจมตีทั่วไป

จินหยางเหลียวมองอ้ายเจียวอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เธอพบว่าอ้ายเจียวนั่งขัดสมาธิมองจอเครื่องสี่หน้าไร้อารมณ์ แววตาเย็นชา ให้ความรู้สึกรึ้นเยียบเสียดกระดูกยิ่งกว่าลมหนาวเดือนธันวาคมตอนนี้เสียอีก...จินหยางกระเถิบออกมาเงียบ ๆ ให้พ้นจากก้อนน้ำแข็งยักษ์นี้ ก่อนก้มหน้าก้มตาอ่านความคิดเห็นในเวบบอร์ดมือถือ...

ใต้เวบบอร์ดทางการของสโมสร YQCB เสี้ยวเขียนเองก็คงหมดคำพูดเหมือนกัน เขาโพสต์แค่อีโมติคอน [<อยากร้องไห้>]...

แฟนคลับคอมเมนต์ตอบด้านล่าง [YQCB ของพวกเราเหมือนจะล้มป่วยแล้ว ป่วยระยะสุดท้ายด้วย ใครก็ได้มาช่วยที <อยากร้องไห้>]

คำพูดแทงใจดำ

ถึงเวลาที่แฟนคลับและเวบบอร์ดทางการกอดคอกันร่ำให้อีกแล้ว

การแข่งขันเกมนี้ก็เหมือนที่ซาเซียนพูดในห้องพักนักกีฬาหลังจบเกมที่สอง ทุกคนต่างเห็นการเล่นแบบ “อยากรีบกลับบ้าน” ของเขา ครั้นเปิดเกมมาก็แจกลงไปถึงสองคิล ช่วยให้ศัตรูได้เปรียบที่เลนกลางและเลนล่างอย่างสมบูรณ์...

เกมเวอร์ชันนี้ยังคงเป็นรูปแบบ APCarry³ และ ADCarry โดยเป็นที่รู้กันว่าสองตำแหน่งนี้คือดัมเบลซีที่คอยแบกทีมอย่างแท้จริง ขณะที่ท็อปโดยมากที่สุดมีบทบาทคอยดูภาพรวมของเกม ดังนั้นหลังจากซาเซียนใช้ความสามารถทำลายสองเลนที่สำคัญที่สุดไปแล้ว...

หรงหรงท็อปของทีมที่มีฝีมือสู้กับข้าศึกเลยได้แต่เฝ้ามองทีมมุ่งหน้าไปสู่หนทางแห่งความตาย

ไม่ใช่เป็นเพราะดันเกมแจกลงสองคิล เกมนี้จึงจบสิ้นแล้ว

แต่เป็นเพราะตั้งแต่แรกก็มีคนหมดใจที่อยากจะชนะต่างหาก

เหมือนกับที่แฟนเกิร์ลคนนั้นพูดว่าทีม YQCB ป่วยระยะสุดท้ายแล้ว

หน้าที่สามสิบห้า ท่ามกลางความเงียบของผู้ชมด้านล่างเวที ทีม ZE บุกเข้าไปถึงฐานของทีม YQCB

---

³ หรือ APC หรือเรียกว่า AP Mid ผู้เล่นเลนกลางแบกทีม โดยที่ผู้เล่นเลนกลางมีพลังโจมตีทางเวทที่รุนแรงมาก

เวลาเดียวกันนั้น คนแปลกหน้าหนึ่งและสองทางด้านหลังจินหยางและอ้ายเจียก็เริ่มขยับตัวอย่างร้อนรน พวกเขาลุกขึ้นมาบนกระปอดกระแปดว่า “ไม่ดูแล้วๆ” “เล่นบ๊ออะไรของมัน” ขณะปีนลงจากรถบรรทุก...

อ้ายเจียยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม

เขาแค้นองทีม ZE ทำลายป้อมของทีม YOCB ป้อมแล้วป้อมเล่า ต่อด้วยป้อมชั้นใน ป้อมคู่หน้าป้อมใหญ่ เขามองอย่างเฉยเมย...ท่ามกลางเสียงตะโกนอย่างฉุนเฉียวของนักพากย์ ทีม YOCB ก็ถูกกำราบจนไม่เหลือซาก...

ปราชัยในการแข่งขัน และยังแพ้มืดท่าอย่างน่าเกลียด

เป็นดังคาด นักพากย์วันนี้เห็นโลกมามาก เขาพูดว่าไม่เคยพบเห็นการแข่งขันที่เล่นได้แย่อย่างพรรคนี้มาก่อน...ตอนการแข่งขันเข้าสู่ช่วงท้ายเกม ในทีมไฟต์รอบสุดท้าย เหลียงเซิงก็ถูกเด็ตซีฟก่อนเป็นคนแรก ทีม ZE เห็นความได้เปรียบก็บุกต่อ ในยามที่พวกเขาเริ่มทำลายป้อมคู่หน้าป้อมใหญ่ของทีม YOCB นั้น...

“YOCB! อย่ายอมแพ้สิ! สองตัวแบกทีมยังอยู่ พวกเรายังมีโอกาส!”

นักพากย์แผดเสียงตะโกนให้กำลังใจ

ทว่าเห็นเพียงคำแจ้งเตือน “ผู้เล่นทีม YOCB คิลเขาเซินต์ออกจากเกม” ปรากฏขึ้นกลางจอยักษ์ต่อหน้าต่อตาผู้คน...

วินาทีนั้นคล้ายนักพากย์ถูกคนบีบคอกะทันหัน จนทำให้ส่งเสียงตะโกนออกไปไม่ได้

บนหน้าจอเบื้อง ผู้คนเห็นแค่นักกีฬาเลนกลางของทีม YOCB หยุดนึ่งกะทันหัน ภายในสามวินาทีแสงไฟก็รวมตัวกันเร็วรี่ก่อนตัวละครจะสลายหายไปจากจอ

ทุกคนเงยบกริบ

ทีม ZE ระเบิดป้อมใหญ่ของทีม YOCB พร้อมกับเสียงเพลงประกอบแห่งชัยชนะดังขึ้น สมาชิกห้าคนของทีม ZE ถอดหูฟังออก แล้วลุกพรวดขึ้นมาโห่ร้อง โอบกอดกัน...

ด้านล่างเวที แฟนคลับของ SPL และแฟนคลับทีม YOCB รู้สึกจุกจนพูดไม่ออก ต่างมอบเสียงปรบมือที่แสดงชัดว่าอิดหนาระอาใจให้ผู้ชนะ... จินหยางยืนอยู่บนที่สูงเลยเห็นแจ่มแจ้งว่าผู้ชมเริ่มทยอยเดินออกจากสนาม

แล้ว ทว่ามีแฟนคลับคนหนึ่ง ก่อนเดินจากไปยังยืนอยู่ข้างถังขยะหลายวินาที
สุดท้ายก็โน้มตัวลงวางป้ายไฟที่เขียนว่า “เทพชาสู้ๆ! คุณเก่งที่สุด!” ไว้ข้าง
ถังขยะ

จินหยางเห็นแล้วต้องไล่ป่วน เธอยื่นมือไปดึงขั้วของป้ายเจียก่อน
ชี้ให้เขาดู

อ้ายเจียหันมองผาดหนึ่งก่อนร้อง “อ้อ”

เวลานี้บนตู้คอนเทนเนอร์ของรถบรรทุกเหลือเพียงจินหยางกับอ้ายเจีย
สองคน

จินหยางเดิมหันหลังให้แสงจันทร์ หันหน้าไปหาอ้ายเจีย มือหนึ่งยัง
จับขั้วของเขาไว้ เธอได้ยินเสียงราบเรียบของตัวเองดังขึ้น “คิดดีแล้วริยัง
เส้นทางการเป็นนักกีฬาอีสปอร์ตเหมือนจะเป็นอย่างนี้ ไม่ได้ยืนอยู่ใต้แสง
สปอตไลท์ ประคองถ้วยรางวัล รับเสียงโห่ร้องและความนับถือศรัทธาจาก
ผู้คนเหมือนอย่างที่คุณคิดหรอกนะ”

อ้ายเจียมองจินหยาง พบว่าเธอนั่งกอดเขามือเดียวอยู่ข้างกายเขา
เธอเอียงศีรษะมองเขาสีหน้าจริงจัง “ถ้าวันหนึ่งนายเป็นแบบนี้เหมือนกัน
อย่างนั้นนายเลิกเสียตั้งแต่ตอนนี้จะดีกว่า”

อ้ายเจียขยับปาก มีอยู่วินาทีหนึ่งที่เขายากเอ่ยถ้อยคำมากมาย หรือ
ไม่ก็ต้องการจะพูดคำสัตย์สาบานที่ยิ่งใหญ่...

แต่เนิ่นนานเขากลับได้ยินแค่เสียงที่ค่อนข้างแหบพร่าของตัวเองเปล่ง
ว่า “ไม่เป็นอย่างนี้หรอก” เสียงเขาเบาหวิวจนแทบถูกพัดหายไปในสายลม
หนาว

จินหยางเบะปาก ปลอมมือจากขั้วของเด็กหนุ่ม แล้วพึมพำว่า “น่าโมโห
ชะมัด” “อย่างกับโรคระบาด” อะไรเทือกนี้พร้อมกับขยับตัวเตรียมปีนบันได
ลงด้านล่าง...

วินาทีที่เธอหุดขาห้อยตัวอยู่ข้างตู้คอนเทนเนอร์ ตั้งท่าจะยื่นเท้าออกไป
ลองหาจุดวางเท้าบนบันไดนั้น จู่ๆ เธอก็รู้สึกว่เด็กหนุ่มที่เดิมนั่งเหม่ออยู่
ตรงนั้นขยับเข้ามาใกล้เธอมากขึ้น ท่ามกลางรัตติกาลที่มีดมิด เขาจับมือเธอไว้
ก่อนประคองร่างเธอที่โง่งนขณะปีนลง...

ทันใดนั้นเขาก็เสนอความคิดหนึ่ง “เอาอย่างนี้สิ เธอคอยจับตาดูฉัน

เป็นยังไง”

จินหยางที่ห้อยตัวอยู่ข้างตู้คอนเทนเนอร์มือหนึ่งถูกเด็กหนุ่มจับไว้ ดวงหน้าครึ่งหนึ่งโผล่พ้นขอบคอนเทนเนอร์เผยให้เห็นเพียงดวงตา ครั้นได้ยินคำถามของเขา เธอก็เงยหน้า “หา”

อ้ายเจี้ยนโน้มตัวลงมา ขยับเข้าไปใกล้จินหยาง จินหยางแทบได้กลิ่นลมหายใจเย็นที่เขาพรวดออกมา

“จับตาดูฉัน ไม่ให้ฉันกลายเป็นคนแบบนั้นยังงี้ล่ะ”

“...หา”

“ฉันหมายความว่า” เขาเงยไปประเดี๋ยวเดียว “คบกับฉันได้ไหม”

เสียงสบายๆ ของเด็กหนุ่มดังขึ้น...

คล้ายเป็นแค่คำถามที่ถามเรื่อยเปื่อย เหมาะกับบรรยากาศสบายๆ ยามนี้ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ค่อยสอดคล้องกับบรรยากาศที่เคร่งขมึนแปลกๆ นี้เท่าไหร่นัก

จินหยางที่เกาะอยู่บนบันไดต้องเบิกตากว้างปานเห็นผี มองเด็กหนุ่มที่เวลานี้นั่งยองอยู่ที่ขอบตู้คอนเทนเนอร์ เธอเห็นแค่สีหน้าเขาเรียบเฉยดูเฉยชา...เรียบเฉยจนเธอจนกว่าถ้าตอนนี้เธอตอบว่า “ไม่ได้” เขาอาจปล่อยมือทิ้งให้เธอร่วงลงไปก็เป็นได้

จินหยางลังเลอยู่นานกว่าจะตอบตามความคิดสูตรบรรเจิดว่า “...พวกเราไม่ได้อยู่ในสถานะนี้ตั้งนานแล้วเธอ ถึงขั้นหนีตามกันแล้วนะเนี่ย!”